

# LA FESTA DURA

*"Deixa que tot s'esborri  
i, a l'alba dels deficiis  
(quan tot es fa visible i gràcils  
ens retornen els corriols del bosc,  
vora el riu on les maduixes tempten  
la dent sagaç), coronats  
de xuclamel i pèsols d'olor i vidalbes,  
dansem,  
lliures del tot de nosaltres mateixos.  
Oblidats, som déus".  
(NARCIS COMADIRA: "Dies de goig")*

Era entrada la nit. Ninguna persona més fluctuava en aquell moment. Vaig adreçar-me al vigilant de la porta per dir-li que volia entrar. Sense alterar gens el seu posat d'ensopiment, em va dir que entrés per l'altra porta. Ho vaig fer.

Estava prou obscur. Onejava certa olor d'ambientador barat.

-¿És la primera vegada?

-No -vaig dir ajudant-me amb el cap-. ¿Què no te'n recordes de mi?

La senyoreta va somriure somneguerament i em va indicar un corredor per on supose entrarien també tots els demés. S'escoltaven rialles acalorades per la resta d'estances. Ella portava sabates de taló alt i jo no podia evitar imaginar-me la forma com caminava. Per fi, vam arribar a l'habitació.

No me n'adonava del temps que havia passat allà dins. Després de deixar-me fer, mirant-me fixament als ulls, la jove semblava esperar que jo digués alguna cosa. Torpement se'm va ocórrer:

-Ah, ja pots dir-me quant et dec.

-Res.

-¿No res? ¿Ni tan sols una quantitat simbòlica?

-No... -amb to reprobatori-, només digues si t'ha agradat.

-¡I tant! Molt més que aquella vegada, de veritat.

-¿No serà que ara tens un any més?

Per demostrar-li que no estava enganyant-la vaig tornar a obrir la cremallera, el vaig treure i vaig posar-li'l a les mans. Ella el va alçar amb tendresa i, recurrentment els dits pel damunt:

-No sé què dir. Jo el veig tan prim i desanimat com sempre: el Saluda de l'Alcalde, les fotos de les festeres, bou... sempre el mateix.

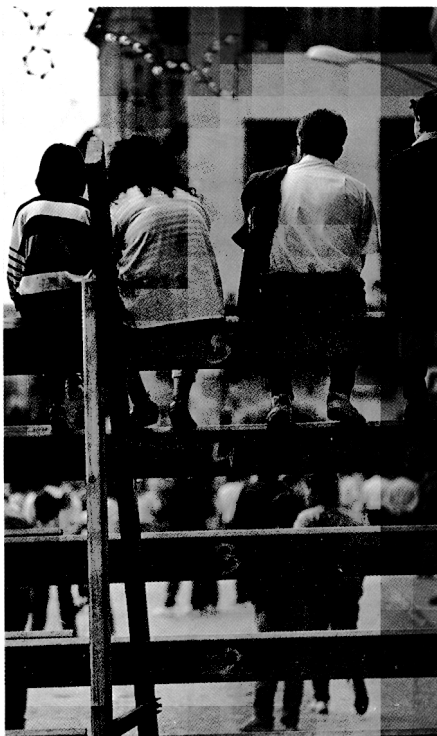
-I què vols, a mi m'agrada.

Era ja el tercer programa de Festes que anava a demanar a l'Ajuntament. La guàrdia encarregada dels programes em va atendre molt bé.

Quan arriba el programa a les nostres cases, entre els primers cops de martell i redolar de cabirons, el mirem amb ulls famolencs, el llegim pel damunt i al cap d'un moment ja l'havem llançat a l'altra punta de sofà. Però no considerem les moltes qualitats que també abasta.

Pensem que es tracta d'un objecte de comunicació social i de familiaritat entre el "poble pla" i la jerarquia municipal: em pregunta ara, quanta gent no entra a l'Ajuntament, en tot l'any, si no és per recollir el programa (o bé per pagar l'enèsima multa de trànsit). A més, descobrim d'una vegada les seues possibilitats artístiques, entre les quals hi trobem l'element simbòlic, perquè no ens podem quedar només en què hi ha un sol acte festiu el dia tal, sinó en tot allò que aquell acte representa. La imaginació juga un paper fonamental en l'èxit de les Festes del Poble. I en realitat ¿què és la nostra festa, sinó un quadre de Malevic que encara no està eixut?.

Si parem atenció veurem que l'aspecte virtual de les Festes rau en el concepte d'interactivitat del programa. Per exemple, dues paraules: dilluns i xulla; són aritmèticament suficients perquè el ciutadà puga anar a comprar-se la carn, a fer llenya al terme, a buscar una planxa de ferro i, tranquil·lament, celebrar l'acte que se li ofereix. De vegades, els arbres -tot i que ara en queden pocs- no ens permeten veure el bosc, per això alguns inconscients gosen mesurar la potencialitat del programa atenent la densitat que té. ¡És injust! Si no es posa més paper ni més lletra és perquè d'aques-



ta manera, amb un sol cop d'ull, ens assabentem de tots els actes que hi ha de dilluns a divendres. Tampoc serà pertinent posar en relació el tamany; les Festes de Vila-real mai podrien ser millors -per exemple- que les de Marbella (el programa d'allà també inclou la foto del seu alcalde).

Serà convenient, també, recordar que el text de contingut del programa suposa un ventall de possibilitats lingüístiques que enriqueixen el nostre rònc vocabulari. Des de neologismes com "Pregó de Festes" (del llatí PROCLAMACIÓ DE LA REINA), fins a expressions manllevades i de lleugera fonètica, com ara "bolos serranos".

Per anar destapant tantes troballes, no són bons consellers ni el sedentarisme ni l'apatia, seria millor moure el ratolí de dalt a baix i de baix a dalt per trobar un bon "menú" de festa. Si et va més el dia, prémer F7; si et va més bé la nit, prémer ESCAPE. (Si sempre et va malament, revisar el disc dur).

Les coses estan difícils per tothom, i sinó que ho diguen els publicitaris de l'automòbil, que per vendre un cotxe ja no poden ensenyar la qualitat del motor o el confort dels seients, perquè és preferible mostrar la cara d'espermatozoide que feia el seu conductor abans de nàixer. Ja m'imagina que és bona la tàctica de venda; el telespectador veu l'spot i pensa: si aquest cullerot porta eixe cotxe, també el puc portar jo.

Després d'alguna divagació, potser em direu que heveu rellegit el programa i trobeu a faltar alguna actuació més bona. ¡Ingrats! ¿però és que algú us ha prohibit, en la setmana de festes, anar a comprar el compact del grup musical preferit? Perquè ja sabeu que una actuació d'escenari, arribat un moment, s'acaba; però una gravació enregistrada és com un diamant (per a tota la vida).

Podríem dir que l'arribada del programa de Festes és un fet tan entranyable per a nosaltres com el missatge del Rei, a Nadal, ho és per a la seua dona i els seus fills. I què em dieu de l'emoció del bou. No són pocs els qui, tenint casa dins la Vila, acaben les Festes sense veure'l passar. Però no cal amoïnar-se, que el bou fa l'ambient. És com anar al futbol i no veure cap gol, al cap i a la fi està ple de gent i, entre pipa i cacau, "baló a la naia".

Els crítics incontrolables es complauen en repetir que al programa a penes hi ha festes i a les Festes a penes hi ha programa. És igual. Hi ha ambient. A més, si al final algú es queda amb més ganes de festa, ja se sap que el nostre poble sempre està de festa.

En conclusió, la setmana acaba però la festa dura... i dura... Per cert, esteu tots convidats a les festes del meu maset. I dura... i dura...

(Quan es donen compte que no tinc maset... ¡quina cara més dura!).

MANU

i dura... i dura... i dura..